

З дерев опадає убрання

Володимир Сосюра

З дерев опадає убрання,
і вітер у сурму гука.
Покірна краса умирання,
чому ти мені так близька?

І осінь, і дим над рікою...
О земле, подібна пісням,
чому я всім серцем з тобою,
немов умираю я сам?!

Неначе зорі погасання,
коли у сльозах небеса,
покірна краса умирання,
осіння прощальна краса.